بابا جي ڪڏريل جنم جون يادگيريون

نانگ ۽ ڏيڏر جي وارتا

هي ترڳڻ اتيت، گيان اوتار
شري سائين بابا! اوهان جي مورتي
کهڙي نه دويه جوت واري ۽ سندر آهي! هي انترجامي!
اوهان جي مک جي (ڪانتي) سونهن به ڏنتيه آهي، جنهن
جي درشن ڪرڻ سان، پورب جنمن جي ڏکن جو خاتمو
ٿي، سکن جو دئار کلي پوي ٿو. هي پيارا سائين بابا،
جي اوهين پنهنجي دئالو سڀاءَ موجب دَيا درشٽي
ڪندا ته اها آشا رکي سگهون ٿا ته اسانجا ڪرم-بندن
ٽٽي ويندا ۽ اسان کي آنند جي پراپتي ٿي سگهندي.
گنگا ۾ سنان ڪرڻ سان، سڀ پاپ نشٽ ٿي ويندا
آهن، پر اها گنگا ماتا پڻ اوهان جهڙن سنتن جي انتظار
۾ رهي ٿي، ته ڪڏهن اچي مون ۾ سنان ڪري،
پنهنجا پوتر چرن وجهي، مون ۾ پاپين جا ڪٺا ٿيل
پاپ ناس ڪندا.

بابا جن هڪ دفعي ڪٿا ٻڌائي ته هڪ ڏينهن صبح
جو جل پان ڪري پنڌ پيس ۽ هڪ ندي نديءَ جي

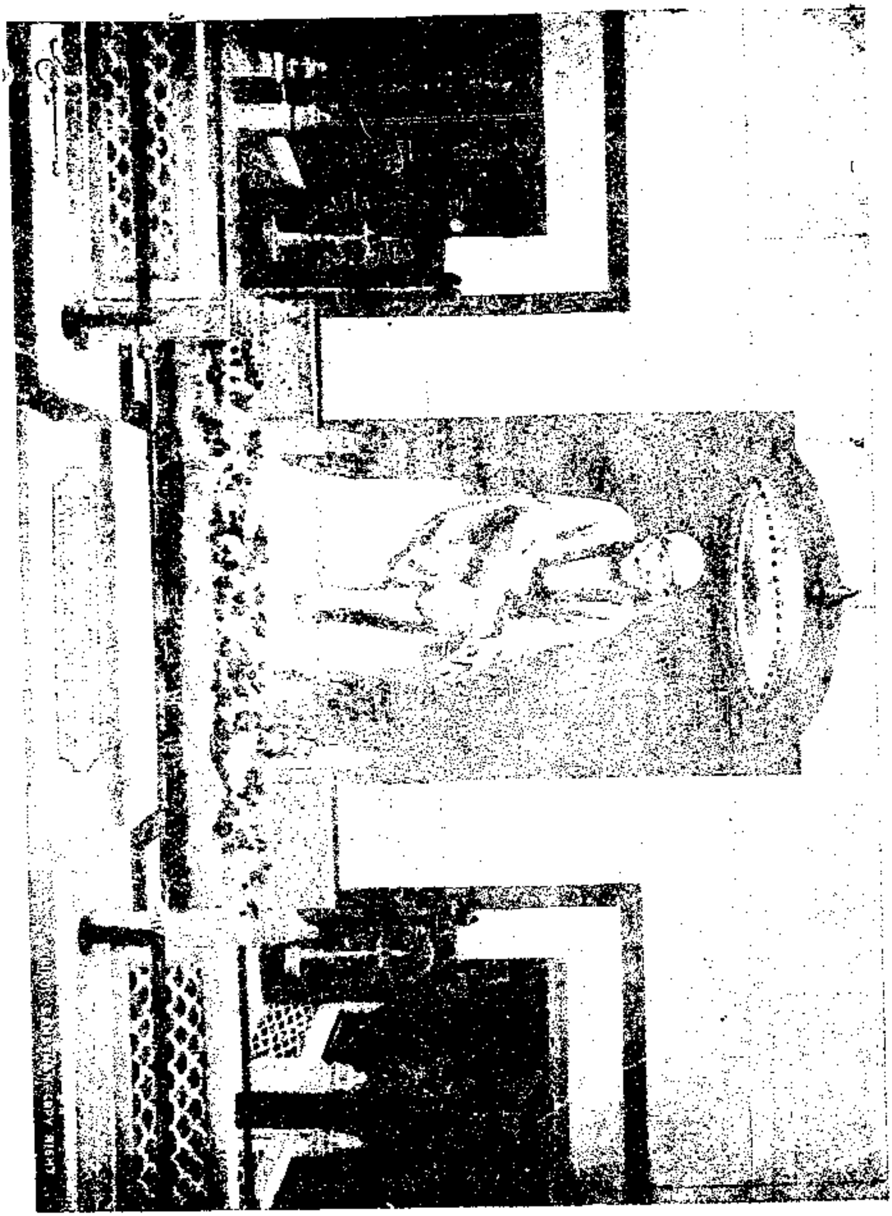

سائين بابا جي پوتر سماڌي

ڪناري تي پهتس. ٿڪ هئڻ سبب ڪناري تي ويهي رهيس ۽ هٿ پير ڌوئي شنان ڪيم ته ٿڪاوٽ دور ٿي ويم ۽ بدن ۾ ڦرتي ۽ پرسنتا آئيءَ ڪيم.

اتي هڪ هنڌ، ماڻهن لاءِ پڳڏنڊي ۽ بيل گاڏين لاءِ الڳ رستو پڻ هئو، جن جي ٻنهي پاسن کان گهاٽا وڻ هئا. ندي ڏٻري ڳهي رهي هئي ۽ پنهنجي چلم پيئي رهيو هوس ته ڪن تي دٻ ۾ پيل ڏيڏر جو آواز پيم. مان چقمق سلگائي رهيو هوس ته هڪ ٻالڙي اچي آيو، ۽ منهنجي ويجهو ويهي مونکي پرڻام ڪيائين ۽ تڏو وڇائي، مونکي کائڻ ۽ آرام ڪرڻ جي آڇ ڪيائين. منهنجي چلم پڻ دکائي، مونکي پيڻ لاءِ ڏنائين ۽ ڏيڏر جو وڏو آواز ٻڌي، ان جي رهسيه (راز) ٻڌڻ لاءِ، مون ڏانهن نهاريائين.

مون ٻڌايو مانس ته اهو ڏيڏر هن وقت ڪشت ۾ آهي جو گذريل جنم جي ڪرمن جو ڦل ڀوڳي رهيو آهي ۽ سندس چلائڻ اجايو آهي. چلم مان هڪ دم پيري، مونکي ڏيئي چيائين ته ”ڏسان ٿو، آخر ۾ آهي ڇا، جو ڏيڏر ايترو گهڻو چلائي رهيو آهي،“ ۽ آواز طرف وڃڻ لڳو. مون چيومانس ”ته انهيءَ ڏيڏر کي هڪ نانگ پنهنجي وات ۾ پڪڙيو آهي، تنهن ڪري ئي خوف وچان چلائي رهيو آهي. گذريل جنم ۾ ٻئي دشٽ آتمائون هئا ۽ هن وقت ڏيڏر ۽ نانگ جي روپ ۾

جنم پائي، ڪرمن جو ڦل ڀوڳي رهيا آهن. هن اُتي وڃي ڏنو ته برابر ڏيڏر ڪي، نانڪ منهن ۾ ڏ پائي رهيو آهي.

هن اچي واپس مونکي ٻڌايو ته ۱۰-۱۲ منٽن ۾ نانڪ ڏيڏر کي ڳرڪائي ڇڏيندو.

مان - نه. ائين ڪين ٿي سگهندو. مان انهيءَ ڏيڏر جو پتا آهيان ۽ هتي حاضر آهيان. نانڪ جي ڇا مجال آهي، جو ڏيڏر کي ڳرڪائي وڃي. مان هتي تڏهن اچايو اچي وينو آهيان ڇا؟ ڏس ته، مان هن جي ڪهڙي طرح رکشا ٿو ڪريان.

ٻيو دفعو چلم پيئڻ ڪانپوءِ، اسين ٻئي اوڏانهن وياسين نه هو ڏڇڻ لڳو ۽ مونکي اڳيان وڌڻ کان روڪڻ لڳو ته متان نانگ نه حملو ڪري اچي ڏنگي. مان هن جي صلاح جي برخلاف، اڳيان وڌي ويس ۽ ٻنهي کي چيم ته "هي ويرُ پدر با، تنهنجي شتروءَ کي اڃا ڪافي ڦل نه مليو آهي ڇا، جو توکي نانگ جي، ۽ هن کي ڏيڏر جي جوڻ ملي آهي. اَڙي هاڻي ويرُ ڇڏيو، جا وڏي شرم جي ڳالهه آهي. خسد ۽ ويرُ ڀاو کي تياڳيي، شانتيءَ ۾ رهو.

اِهي لفظ ٻڌي، نانگ ڏيڏر کي ڇڏي ڏنو ۽ جلد ئي ندي ۾ ٽپي هٽي غائب ٿي ويو. ڏيڏر پڻ ٽپا ڏيندو، وڻن جي جهڳٽن اندر گهڙي ويو. پاتريءَ کي ڏايو و

عجب لڳو ۽ سمجهه ۾ ڪين آيس تہ ٿانگہ ڏيڍر کي
ڇڏيو ٿي ڇو؟ ويو يدريا ۽ ڇيئو سپا ڪير هئا؟ سندن
وڃڻ جو سبب ڪهڙو هو؟ ٻئي مولي اچي وڻ جي
هيٺان ويناسين ۽ چلم ڇڪي پوري ڪرڻ بعد، مون
کيس ٻڌايو.

"منهنجي رهڻ جي جاءِ کان اٽڪل ۴-۵ ميل پري،
هڪ پراڻو إستان آهي، جتي مهاديوَ جو مندر هو، جو
تمام پراڻي حالت ۾ هئو. اُتي جي رهواسين مندر جي
مرامت ڪرائي، ٽئين روپيہ ڏيڻ لاءِ، چندو ڪٺو ڪرڻ
شروع ڪيو. ڪافي ڌن ڪٺي ڪرڻ بعد، اُنهيءَ مندر
۾ هر روز پوڄن جي وغيره جي پوڄنا تيار ڪئي ويئي.
هڪ ڌنوان شخص کي اهـــو ڪٺو ڪيل چندو ڏيئي
چيائون تہ "توکي خزانچي ڪري، مندر جي مرامت
وغيرہ جي ديکڀال ڪرڻ جي جوابداري توتي ٿا رکون.
خرچ وڏيءَ دل سان ڪج."

هو سيٺ هڪ مها ڪنجوس هو. هن ٿوري ۾ ٿورو
خرچ ڪيو جنهن ڪري مرامت تمام معمولي ۽ لپي اُپي
جي ڪرائي، بـــاقي رقم هڙپ ڪري ويـو. پنهنجي
باسيل چندي مان هڪ پائي بہ ڪين خرچ ڪيائين.
زبان جو ڏاڍو مٺو هوندو هو، تنهن ڪري، جن ماڻهن
کيس چيو تہ مرامت پوريءَ طرح ڪانہ ٿي آهي تہ اُنهن
سان هرويرو ڪهڙو بہ نہ پوندو هو ۽ حاضـر حاضـر چئي

سيٺي کي ٻڌائي ڇڏيائين ۽ مرامت جو ڪم اڌورو رهجي ويو.

ماڻهو سڀ ڪنا ٿي وٽس آيا ۽ چيائون ته ”سيٺ صاحب، ڪرپا ڪري، مرامت جو ڪم جلدي پورو ڪرايو. جنهن پئنگ ۽ ٻور سان، اوهين ڪم ڪرائي رهيا آهيو تنهن جي حساب سان، مرامت جو ڪم ته ختم ئي ڪين ٿيندو ۽ پيو اينگهندو. تنهن ڪري وري پوڇنا ٿا، ڪم کي جلد هلايو. پئسا اسين اوهان کي چندو ڪٺو ڪري ڏينداسين“ ماڻهن انجام موجب پئسا ڪنا ڪري ڪيس ڏنا پر هي ڪنجوس خزانچي سيٺ، اڳي وانگيان لڏو مانجهاندو ڪري وينو رهيو.

سعدس زال کي ڪن ڏينهن ڪانپوءِ سپني ۾ ڀڳوان شنڪر چيو ته ”مندر کي سوني ڪلش چاڙهڻ جو ڪم پورو ڪرايو. جيترو خرچ ڪندا، مان توهان کي اُن ڪان سؤ دفعا وڌيڪ خرچ ڏيندس. ٻئي صبح جو زال، سيٺ کي سپنو ٻڌايو ته سيٺ کي اچي ڊپ ورايو ۽ سوچڻ لڳو ته سوني ڪلش جي ڪارج ۾ ته گهڻو خرچ ايندو، تنهن ڪري اها ڳالهه ٻڌي، کلي ٽاري ڇڏيائين ڇي ”سپنن تي ڪهڙو ويساهه رکي سگهبو. جيڪڏهن ڀڳوان شنڪر ڪلش چاهي ٿو ته مون کي خود درشن ڏئي، لئو ڇو ... سگهي ٿا؟ تو وارو سپنو، ٻاڻ اسان ٻئي ۽ پتنيءَ جي وچ سنبند بگاڙڻ وارو آهي، تنهن

ڪري تون مانُ ڪري ويهي رهه. ڀڳوان کي اهڙي (ٻوڙهه) قيمتي شيءِ جي ضرورت ئي ڪهڙي آهي، جا داسي ڀوشڻ جي مرضيءَ جي برخلاف کنئي ڪيل هجي! ڀڳوان ته هميشه ڀريم جو بکيو آهي ۽ ڀريم ڀڳتي ۽ شرڌا سان، ڀاڻي جو ٽِڪو به قبول ڪندو آهي. تون آنند ڪري ويهي رهه."

سينياڻيءَ کي وري سپني ۾ مهاديو درشن ڏئي چيو ته "تون پنهنجي پتيءَ جي ٻنهي پائين لي ڏيان نه ڏي، مگر مٿس زور رک ته مندر کي بلڪل پوريءَ طرح مرامت ڪرائي، تنهن مندر جهڙي صورت ڏئي. مان ٻراٻر ڀريم ۽ ڀڳتيءَ جو بکيو آهيان. تون پنهنجي هٿان، اڇا آنوسار خرچ ڪري، مندر کي سوڀيڪ ۽ سنو ٺهراءِ."

سينياڻي اُن لي، پنهنجي پتا وٽان مليل زيورن وڪڻڻ جو نشچيه ڪيو، ته ڪنجوس سيٺ اچي ڪاوڙيو ۽ ڀڳوان کي ٻوڪي ڏيڻ لاءِ، زال جا سڀ زيور، فقط هڪ هزار روپين ۾ پاڻ خريد ڪري رکي ڇڏيا! هزار روپين مان مندر جي ليکو لڳي پيل اجاڙ پٽ، ڪٺي مندر جي ڀالي خريد ڪيائين.

پر اُهو پٽ (زمين) هڪ غريب اِستريءَ جو هو، جو ڪنجوس سيٺ وٽ (٢٥٠) اڍائي سؤ روپين ۾ ڳچهه وقت کان گروي طور رکيل هو ۽ بي ايمان سيٺ اهو

پٽ مندر جي ناليءَ ۾ وڌي، پنهنجي استري، غريب استري (دڪي) ۽ ڀڳوان شنڪر، ٻنهي کي ٻکساهي دوکو ڏنو. ۽ پوءِ آها زمين هڪ نرڌن پوڄاريءَ جي حوالي ڪيائين، جو ڏاڍو خوش ٿيو.

ڪجهه وقت بعد، هڪ زبردست طوفان لڳو ۽ پنيان سخت برسات اچي وسي ۽ ڪنجوس سيٺ جي گهر تي اچي وڄ ڪري، جنهن ۾ سيٺ ۽ سيٺياڻي ٻئي مري ويا ۽ هوءَ غريب استري دڪي به مري وئي.

ٻئي جنم ۾ ڪنجوس، مترا جي براهمڻ ڪل ۾ جنم ورتو ۽ مٿس نالو ويرڀدرپا رکيو ويو ۽ سندس زال پوڄاريءَ جي گهر ۾ ڪنيا جو جنم ورتو ۽ مٿس نالو گوري پيو. غريب استري دڪي وري گرڙ ونس ۾ پوش جو جنم ورتو ۽ مٿس نالو رکيو ويو چين بسپا پوڄاري منهنجو متر هو ۽ گهڻو ڪري مون وٽ وارتالاپ ڪرڻ ۽ خبر چار ڏيڻ وٺڻ لاءِ ايندو هو ۽ مون وٽ چلم به پيئندو هو. پوڄاريءَ جي ڪنيا گوري به منهنجي ڀڳتڻ ٿي پيئي.

جڏهن گوري جوان ٿيندي وئي، تڏهن پڻس پوڄاريءَ کي سندس شادي ڪرائڻ جي چنتا اچي لڳي. مون کيس چيو ته ”تون ڪابه چنتا نه ڪر. گوريءَ جو ور، پاڻيهي ڳولا ڪندو تو وٽ اچي پهچندو. ٿورن ڏينهن بعد، ويرڀدرپا نالي هڪ جوان، (اڳيون سيٺ) ڀکشا وٺندو،

پوڄاريءَ جي در تي اچي پهتو ۽ مون سان صلح ڪري (اڳين زال) گوريءَ کي هن سان شادي ڪرايائين. چاڪاڻ ته (۱) هن شادي ۾ منهنجو هٿ ڳنڍيل هو ۽ (۲) اڳين جنم ۾ مندر وارا پئسا ڳوڪائي، مونکي دوکو ڏنو هئائين ته به سندس ڏن جي ترشنا لٿي ڪانه هئي تنهن ڪري مونکي چيائين ته "اوهان ئي مونکي شادي ڪرائي آهي، تنهن ڪري ڪنهن ڏنڌي ۽ا اد يوڪ ۾ مونکي ڪرپا ڪري لڳايو."

قدرت سان اُن وقت سيٺي شين جا اڳهه چڙهي ويا ۽ گوريءَ (اڳين استري) واري زمين هڪ لک روپين ۾ وڪاڻي، جنهن مان (۵۰) هزار نقد مليا ۽ باقي ٻن ٽن سالن جي قسطن ۾ چڪتو ڪري ڏيڻ جو واعدو ٿيو. يعني سيٺ جي اڳين زال کي، مٺين جي هڪ هزار روپين بدران سؤ دفعا وڌيڪ، شنڪر جي سپني موجب مليا ۽ مهاديو جو وچن سچ ٿيو.

هيڏانهن وڃي پدريا (اڳيون سيٺ) پئسي جي لالچ ۾ ڦاسي، پنهنجي استري گوري (اڳين زال) سان اچي اٽڪيو ته انهن تي منهنجو حق آهي ڇو ته مان تنهنجو پتي آهيان. پوءِ جڏهن جهڳڙندا مون وٽ آيا. مون فيصلو ڏنو ته اِها زمين اصل گوريءَ جي پيءُ پوڄاريءَ کي ڏني ويئي هئي، تنهن ڪري زمين جي مالڪ

سندس ڏيءُ گوري آهي. سندس پٽيءُ جو ان کي ڪوبه اڌڪار ناهي.

منهنجي فيصلي تي ڪاوڙجي ويو پدريا (سيٺ) چوڻ لڳو ته ”تون گوريءَ کي ڦسلائي، سندس ملڪيت هڙپ ڪرڻ ٿو چاهين.“ اهو الزام ٻڌي، مان ڀڳوان جو نالو وٺي مانُ ۾ رهيس ته ويو پدريا (سيٺ) گوري (سينياڻي) کي مارڻ لڳو. منجهند جو گوريءَ مونکي اچي چيو ته ”ويو پدريا جيڪي اکر اوهانکي چيا آهن، انهن جي باري ۾ دل ۾ نه ڪجو ڇو ته مان وري به اوهانجي لڙڪي آهيان تنهن ڪري مونتي دياد رشٽي ڪجو.“ مون به کيس شرط ۾ آئل وچن ڏنو ته ”مان سڀ سمنڊ پار ڪري به تنهنجي رکشا اچي ڪندس.“

رات جو گوريءَ سپنو لڌو جنهن ۾ مهاوير کيس چيو ته ”اها سڀ ملڪيت تنهنجي ئي آهي، ان مان ڪجهه به ڪنهن کي نه ڏج. ڇين بسپا (اڳين غريب استري دباڪي) جي صلاح سان، ڪجهه رقم مندر جي ڪارڻ ۾ خرچ ڪر؛ پوءِ جي پٽي ڪنهن پاسي خرچ ڪرڻ جي اڇا ٿيئي ته مسجد ۾ بابا سائين جي حڪم موجب خرچ ڪج.“

گوري پنهنجي سپني جو احوال اچي مونکي سڻايو؛ مون کيس اُچت (واجبي نيڪ) صلاح پڻ ڏني ته مؤل رقم تون پاڻ وٽ رکي ڇڏ، باقي وياج جي اڌ

رقم چين بسپا کي ڏ ج. ويرڀدر جو ان ملڪيت ۾ ڏن سان ڪوبه واسطو ناهي.“ ايا اِهي لفظ چئي بعد ڪيم ته ويرڀدرپا ۽ چين بسپا ٻئي ٻاڪر ۾ جهڳڙندا مون وٽ آيا.

مون ٻنهي کي شانت ڪرائڻ جي ڪوشش ڪئي ۽ گوريءَ کي سمجهي ۾ مليل مهاديو جو حڪم ٻڌايم ته ويرڀدرپا جوش ۾ اچي چين بسپا کي چيو ته ”مان توکي ٽڪرا ٽڪرا ڪري ڇڏيندس.“ چين بسپا (اڳين غريب مائي) گيڏي هو ۽ منهنجا چرڻ پڪڙي چيائين ”ڪرپا ڪري منهنجي رکشا ڪريو.“ مون اوڏي مهل تي شترو ويرڀدرپا کان سندس ڇوٽڪارو ڪرايو.

اوري وقت بعد ٻئي مرتيو ٿي ويا. ويرڀدرپا کي ناڪ جي جُون ملي ۽ چين بسپا اچي ڏيڏر ٿيو. چين بسپا ڏيڏر جي پڪار تي، منهنجو ڏنل وچن مونکي ياد آيو ته ”مان ست سمنڊ پار ڪري به، توکي اچي سهائتا ڪندس“ ۽ ڏيڏر جي رکشا ڪري، پنهنجو وچن پورو ڪيم.

مطلب ته سنڪٽ جي سمي، ڀڳوان پنهنجن ڀڳتن وٽ ڊوڙندو ويندو آهي.

”جهه جهه ڪاج ڪرت شيوڪ ڪي،
تهان تهان اپ ڌاوي“ (گوروائي)

سکيا.- (۱) ڪيل ڪرمن جو ڦل هرهڪ کي ڀوڳڻو ٿي پوي ٿو ۽ ڀوڳڻ کانسواءِ سندس ڇوٽڪارو ڪين ٿيندو.

"بن ڀوڳي ڀاڳيءَ نهين، ڪرم گتي ٻلوان."

گلريل جنمن جي ڏيڻ وٺڻ جو وهنوار جيسين چڪتو نه ٿيو آهي، تيسين جنم مرڻ جي چڪر ۾ ڦاٿو پوندو.

(۲) ڏن جي ٽرشنا، نه فقط انسان جو انت آڻي ٿي، پر منش جوُن مان ڪيرائي، نانگ ڏيڏر وغيره جهڙن جوُنيون ڀوڳائي ٿي.

انت ڪال جو لڇمي سمريءَ، انسي چنتا مهه جي مريءَ-
سوپ جوُن ول ول اؤتريءَ

ري باني، گوبند نام مت ويسريءَ

انت ڪال جو استري سمريءَ، انسي چنتا مهه جي مريءَ-
ويشوا جوُن ول ول اؤتريءَ

انت ڪال جو لڙڪي سمريءَ، انسي چنتا مهه جي مريءَ-
سوُڪر جوُن ول ول اؤتريءَ

انت ڪال جو مندر سمريءَ، انسي چنتا مهه جي مريءَ-
پريت جوُن ول ول اؤتريءَ

انت ڪال جو نارائڻ سمريءَ، انسي چنتا مهه جي مريءَ-
بدت ترلوچن تي نر مڪتا،

پيتامبر وانڪي هردي بسي. (گوروائي)